

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2107/2020
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ристо Лекић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 219/20 од 29.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 219/20 од 29.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 219/20 од 29.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 347/16 од 15.10.2019. године, ставом првим изреке, обавезана тужена да тужиоцу исплати неисплаћену разлику зараде до двоструког износа плата на основу обављеног рада и временаведеног на раду за период од 01.01.2013. године до 31.08.2015. године, у износу од 3.006.918,90 динара са припадајућом каматом и то у појединачно опредељеним месечним износима у означеном периоду. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2013. године до 31.08.2015. године, у свему према основицама утврђеним у ставу један изреке ове пресуде, да у име и за рачун тужиоца Републичком фонду за здравствено осигурање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно здравствено осигурање за период од 01.01.2013. године до 31.08.2015. године у свему према основицама утврђеним у ставу један изреке ове пресуде и да у име и за рачун тужиоца Националној служби за запошљавање уплати разлику припадајућих доприноса за обавезно осигурање за случај незапослености за период од 01.01.2013. године до 31.08.2015. године, у свему према основицама утврђеним у ставу један

изреке ове пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 319.585,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 219/20 од 29.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 347/16 од 15.10.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/14, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада штете коју тужилац потражује као запослени у посебној организационој јединици Министарства унутрашњих послова-Служби за откривање ратних злочина, до износа двоструке плате коју би остварио на пословима и задацима у том министарству.

О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са измењеним правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 13.10.2020. године, према којем лица, запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и Службу за откривање ратних злочина били радно ангажовани у МУП-у, имају право на двоструки износ плате коју би остварила на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела.

Стога, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе, или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, на основу члана 410. став 2 тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према ком члану ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде до двоструког износа поднета је дана 24.02.2016. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 99.000,00 динара. Поднеском од 10.05.2018. године тужилац је преиначио тужбу тако што је повећао тужбени захтев на износ од 3.006.918,19 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, с обзиром да одговор на ревизију није обавезан ни нужан у поступку по овом ванредном правном леку у смислу члана 165. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић